

Konverteringsterapi er også trans-terapi

Av Øivind Benestad,
daglig leder av Stiftelsen MorFarBarn

Kulturdepartementet ved Abid Raja arrangerte 21. september et høringsmøte i Oslo om lovforslaget til regulering av såkalt konverteringsterapi. 21 ulike organisasjoner bidro med korte innlegg på to minutter, deriblant åtte kristne aktører.

Flertallet av aktørene støttet regjeringens lovforslag eller ønsket å skjerpe det. Tre kristne og tre sekulære aktører framførte til dels sterk kritikk av lovforslaget slik det nå foreligger. Blant kritikerne var Stiftelsen MorFarBarn, som jeg representerte på høringsmøtet.

Innlegget mitt fokuserte på en viktig tematikk som får altfor liten oppmerksomhet i debatten omkring konverteringsterapi. Dette er teksten jeg framførte på høringsmøtet:

«Departementets høringsnotat og lovforslag inneholder flere grunnleggende svakheter og mangler. Jeg vil her fokusere på én av dem, nemlig tematikken *trans-terapi*.

Mange tror at konverteringsterapi kun handler om såkalt homoterapi. Det er feil.

Konverteringsterapi handler om *mye* mer enn dette, blant annet såkalt trans-terapi. Trans-terapi i denne sammenheng handler om at foreldre eller andre aktivt prøver å hjelpe barn og unge til å akseptere den kroppen de er født med, dersom de føler seg som det motsatte kjønn eller opplever kjønnsinkongruens.

Hvis lovforslaget blir vedtatt, vil foreldre kunne bli anklaget for å bedrive konverteringsterapi i form av «trans-terapi». Det kan skje fordi foreldrene prøver å hjelpe barnet sitt til å vente til etter puberteten med å ta beslutninger om irreversible og drastiske kroppslige endringer ved hjelp av pubertetsblokkere, hormoner og kirurgi.

Mange foreldre kan stå i fare for å bli meldt til barnevernet og anklaget for «omsorgssvikt». I verste fall kan de risikere å få bot, bli dømt til fengsel i inntil ett år og miste omsorgsretten for barnet sitt. Ønsker vi og politikerne et slikt samfunn?

En skjebnesvanger mangel ved lovforslaget er at det framstiller såkalt trans-terapi på nøyaktig samme måte som konverteringsterapi overfor *andre* grupper. Man er taus om at transseksualitet og kjønnsinkongruens ofte handler om mye mer enn følelser og kjønnsidentitet. Det handler også om dramatiske endringer og inngrep i friske kropper. Denne forskjellen er fundamental og må få konsekvenser i lovverket, ikke minst overfor barn og unge under 18 år. Dessuten: Hva med foreldreretten?

En annen alvorlig svakhet er at høringsnotatet og lovforslaget overser den avgjørende forskjellen mellom de få barna som viser tegn til kjønnsinkongruens i tidlig alder, og den store gruppen – særlig unge tenåringsjenter – som de siste årene plutselig, og helt uventet, finner ut at de vil skifte kjønn. Dette er to helt forskjellige grupper som krever ulik tilnærming, også i lovverket.

Derfor: Forarbeidene og lovteksten til en eventuell lov om konverteringsterapi må bli mye mer konkret og nyansert i relasjon til hele kjønns- og transtematikken. Noe annet vil være totalt uansvarlig.»